

РЕШЕНИЕ

№ 302

гр. Ямбол, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Галина Ив. Вълчанова Люцканова
Яна В. Ангелова

при участието на секретаря П.Г.У.

като разгледа докладваното от Яна В. Ангелова Въззивно гражданско дело № 20232300500290 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на П. Х. М., действащ като баща и законен представител на малолетното дете Р. П. Х., чрез пълномощника адв. М. Х. от АК- Ямбол, против Решение № 37 от 19.05.2023г. по гр. дело № 268/2022г. на Тополовградския районен съд, с което е оставена без уважение подадената от него молба в качеството му на баща и законен представител на малолетното дете Р. П. Х., против В. В. Г. за налагане на мерки за защита по ЗЗДН и е отказано издаване на заповед за защита, като с обжалваното решение са отменени издадените по делото заповеди за незабавна защита №4 от 14.11.2022г. и №6 от 29.12.2022г., считано от влизане на решението в сила.

Според оплакванията на въззивника, обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно, постановено при допуснати нарушения на процесуалните правила.

Въззивникът счита, че при постановяване на решението съда не е изпълнил процесуалното си задължение за обсъждане на събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, не е извършил анализ на свидетелските показания от гледна точка на тяхната пълнота, изчерпателност, убедителност, вътрешна съгласуваност и логическа последователност, а съвсем бланкетно е посочил, че няма да кредитира показанията на св. Т., тъй като същата е баба на малолетното дете и е заинтересована от изхода на делото. Неправилно и незаконосъобразно съдът не е кредитирал и представената по делото декларация по чл.9 от ЗЗДН. Твърди се, че при постановяване на решението,

съдът не е взел предвид това, че освен сочените в молбата, въз основа на която е образувано делото два акта на домашно насилие, извършени на 12.10.2022 г. и 08.11.2022 г., в същата са описани и други предходни скандали, като по този начин не се е съобразил с цитираната във въззивната жалба съдебна практика, касаеща спазване на срока за подаване на молбата.

Оспорен е изведения от ТРС извод относно отсъствието на данни, подкрепящи тезата за извършено домашно насилие над малолетното дете, като в тази връзка се твърди, че са игнорирани показанията на св. Т., която е пряк очевидец на един от актовете на домашно насилие над малолетното дете, придобила е преки впечатления върху поведението на детето след упражнените над него актове на домашно насилие от страна на майката-наличие на страх, уплаха и тревожност у детето. Неправилно е било прието от съда, че тези преживявания на детето се дължат на поведението на трето лице, като не е отчел самото поведение на ответницата, което е създавало пряка и непосредствена опасност на здравето на детето Р., не са взети предвид свидетелските показания на Т., сочещи на това, че след актовете на домашно насилие детето плачело, имало нощно напикаване, задушавало се, като в резултат на влошеното му състояние е лежало в болница, за което е била представена и медицинска документация. Твърди се във въззивната жалба, че показанията на св. Т. се подкрепят от всички други събрани по делото писмени доказателства, както и от изготвения и приет социален доклад, който е интерпретиран неправилно от съда при постановяване на решението. Сочи се, че неправилно и незаконосъобразно съдът не е кредитирал представената по делото декларация по чл.9 от ЗЗДН, приемайки, че такава не се изисква по закон. По отношение на декларацията се твърди, че същата представлява годно доказателствено средство с оглед разпоредбата на чл.9, ал.3 от ЗЗДН, подписана е под страх от наказателна отговорност, посочените в същата обстоятелства кореспондират със събраните по делото доказателства. Излага се, че на декларацията по чл.9, ал.3 от ЗЗДН е придадено доказателствено значение и в случаи на липса на други доказателства, съдът може да издаде заповед за защита от домашно насилие само въз основа на представената декларация. При направено оспорване на молбата, доказателствената тежест е върху оспорващата я страна, каквото по делото не е било успешно проведено.

Претенцията на въззивника е по изложените във въззивната жалба съображения, въззивния съд да отмени обжалваното решение, с постановяване на ново, с което молбата за закрила от домашно насилие, подадена в качеството му на законен представител на малолетното дете Р.П.Х. за издаване на заповед за защита и налагане на мерки за закрила по повод извършените над детето актове на домашно насилие от В. В. Г., да бъде уважена.

От въззивната страна се претендира присъждане на разноски.

В срока по чл.17, ал.4 от ЗЗДН насрещната страна не е направила писмени възражения по въззивната жалба.

В о.с.з. въззивникът, редовно призован, не се явява. Въззивната жалба се поддържа по изложените в нея основания от процесуаленият му представител- адв. Х..

В о.с.з. въззиваемата страна, редовно призована, не се явява. Представлява се от

процесуален представител- адв. К., който оспорва въззивната жалба и настоява за потвърждаване на решението на ТРС като правилно и законосъобразно.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл.17, ал.1 от ЗЗДН от молител в първоинстанционното производство, притежаващ правен интерес от обжалването, насочена е срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл.258 от ГПК, във вр. чл.17 от ЗЗДН валиден и допустим съдебен акт. По изложените съображения съдът приема, че въззивната жалба е допустима и редовна, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно нормата на чл.269 от ГПК, приложима в настоящото производство по препращащата разпоредба на §1 от заключителните разпоредби на ЗЗДН, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалвана му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията- постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, с в необходимата форма и с определеното съдържание. Решението е и допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните такива за предявяване на молба за защита, а съдът се е произнесъл именно по молбата, с която е бил сезиран, поради което не е налице произнасяне в повече от поисканото. Неоснователни са доводите на пълномощника на въззиваемата страна, че по отношение на сочения в молбата по чл. 8 от ЗЗДН акт на домашно насилие, извършен на 12.10.2022 г., молбата е подадена след изтичане на едномесечния срок по чл. 10, ал.1 от ЗЗДН. Сезиращата съда молба е подадена на 14.11.2022 г. /понеделник/, и съобразно разпоредбата на чл. 60, ал.6 от ГПК е подадена в срок.

Делото пред първата инстанция е било образувано по молба на П. Х. М. от с.*****, община Тополовград, действащ като законен представител на малолетното дете Р. П. Х., подадена на 14.11.2022 г., за защита от домашно насилие, извършено от В. В. Г. от с.*****, общ.****, с искане за налагане на мерки за защита по ЗЗДН. В молбата са изложени твърдения за извършени два акта на домашно насилие- на 12.10.2022 г. и на 08.11.2022 г. спрямо малолетното дете Р. П. Х. от нейната майка. По отношение на първия акт на извършено домашно насилие в молбата се излага, че той е бил извършен в гр.*****, където майката принудила детето въпреки неговото нежелание, да се качи в лек автомобил, управляван от М.Х.М.. В молбата подробно са описани обстоятелствата, при които според молителя е бил извършен акта на домашно насилие, както и състоянието на детето след случая. По отношение на втория акт на домашно насилие в молбата е посочено, че при прибирането на детето от училище към с. Доброселец, майката отново е била с лицето М.М. като пътували в лек автомобил, спряла е училищния автобус, в който е пътувала Р., качила се е в автобуса, седнала до детето и му казала, че отново ще са заедно, след което слязла от автобуса. В резултат на тази среща детето било стресирано, плачело, не желало да излезе само дори на двора, като в резултат на преживения стрес започнали пристъпи на задушаване и се наложила хоспитализация на детето.

В молбата по чл.8 от ЗЗДН са изложени фактически твърдения относно това, че молителят и ответницата са родители на малолетното дете Р. Х., че същите не живеят заедно, както и относно това, че по силата на определени от ТРС привременни мерки по висящо производство по чл.127, ал.2 от СК, родителските права по отношение на малолетното дете са предоставени на бащата, местоживеенето на детето е определено при бащата, а на майката е определен режим на лични контакти с детето.

По съображенията, изложени в молбата, законният представител на малолетната Р. Х. моли съда за постановяване на решение, с което да бъде оказана защита на детето от домашно насилие, чрез налагане на мерки по чл.5, ал.1, т.1, т.3 и т.5 от ЗЗДН за максимално предвидения срок.

Към молбата е представена декларация по чл.9 ЗЗДН, подадена от П. Х. М. в качеството му на баща и законен представител на малолетното дете Р. П. Х., в която са изложени фактически твърдения, идентични с тези, изложени в молбата, с която съдът е сезиран, относно актове на домашно насилие спрямо детето на 12.10.2022 г. и 08.11.2022 г.

На 14.11.2022 г. по искане на молителя, ТРС е издал Заповед за незабавна защита № 4 от 14.11.2022 г., като е наложил мерки по чл.5, ал.1, т.1 и т.3 от ЗЗДН.

На 29.12.2022 г. ТРС е издал втора Заповед за незабавна защита № 6 от 29.12.2022 г., с която е предоставил на малолетното дете Р. Х. мярка за защита само по чл. 5, ал.1, т.1 от ЗЗДН.

В съдебно заседание ответницата В. Г., чрез процесуален представител- адвокат е оспорила твърденията, изложени в молбата за извършени от нея актове на домашно насилие по отношение на малолетното дете. Настояла е за отхвърляне на молбата като неоснователна.

С постановеното по спора решение ТРС е приел, че по делото не е установено ответницата да е осъществила сочените в молбата и декларацията по чл.9 ЗЗДН актове на домашно насилие спрямо малолетното дете, поради което с постановеното решение, предмет на обжалване, е оставил без уважение молбата на П. Х. М., действащ като баща и законен представител на малолетното дете Р.П.Х. против В. В. Г. за налагане на мерки за защита по ЗЗДН и е отказал издаването на заповед за защита. Съдът е отменил издадените по делото заповеди за незабавна защита, считано от влизане на решението в сила. За да постанови обжалваното решение, ТРС е приел, че по делото не е доказано ответницата да е извършила посочените в молбата актове на домашно насилие по отношение на малолетното дете, приел е, че детето е било стресирано и в двата случая от появата на лицето М.М. а не от действията и поведението на майката, позовавайки се на събраните по делото доказателства и становището на Д „СП“- гр. Тополовград, изразено в представения по делото социален доклад, в който било посочено, че за детето съществува риск за нормалното му развитие поради влошените взаимоотношения и конфликти между родителите, които се отразяват негативно върху детето, при липсата на индикации за насилие в семейството и липсата на идентифициран риск от домашно насилие спрямо детето. По отношение на представената

декларация по чл.9 ал.3 от ЗЗДН, съдът е приел, че въпреки това, че тя съдържа подробни данни за времето, мястото и обстоятелствата, които се твърдят от молителя като извършени актове на домашно насилие, не следва да се приемат единствено и само въз основа на нея за доказани твърдените актове на домашно насилие, тъй като в случая молбата, с която съдът е сезиран, не е подадена от пострадалото лице, а от лице по чл.8 т.2 от ЗЗДН – бащата. ТРС е приел, че съгласно чл.9 ал.3 от ЗЗДН такава декларация се прилага от молителя единствено и само към молбата по чл.8, т.1 от ЗЗДН, както и това, че съгласно чл.13 ал.3 от ЗЗДН декларацията може да бъде основание за издаване на заповед за защита и само на нея може да се позове съда само тогава, когато няма други доказателства събрани по делото. В случая по делото са събрани други доказателства, които сочат на това, че няма извършени от майката на детето актове на домашно насилие спрямо него. При постановяване на решението съдът не е кредитирал показанията на св. Т., предвид близките й родствени отношения с молителя /негова майка и баба на малолетната Р./, което е преценено от съда като заинтересованост от изхода на делото. Отделно от това съдът е приел, че св. Т. не е очевиден на описаните в молбата актове на домашно насилие, а в показанията си възпроизвежда разказаното й от детето, като нейните показания противоречат на писмените доказателства, събрани по делото, вкл. и изготвения социален доклад.

Фактичката обстановка по делото е правилно разкрита от районния съд със събраните пред него доказателства, като е непроменена и със събраните доказателства пред настоящата инстанция:

Установено е от представеното копие на удостоверение за раждане, че молителят П. Х. М. и ответницата В. В. Г. са родители на детето Р. П. Х., родена на 18.11.2014 г., малолетна към датата на подаване на молбата по чл.8 от ЗЗДН и към настоящия момент. По делото не е налице спор, че родителите не живеят заедно, детето се отглежда от бащата, който по силата на Определение № 162 от 03.08.2022 г. и Определение № 212 от 02.09.2022 г., постановени по гр.д. № 182/2022 г. по описа на ТРС, в производство за определяне на привременни мерки, упражнява родителските права, а на ответницата В. Г. е определен режим на лични контакти с детето.

Предвид на това по делото е установена легитимацията на страните в производството, съгласно чл.3, т.4 от ЗЗДН.

Пред първата и въззивната инстанция са събрани писмени доказателства. От Амбулаторен лист от 06.04.2023 г., издаден във връзка с извършен медицински преглед на детето Р. Х., се установява, че на детето е поставена диагноза „Астма с преобладаващ алергичен компонент“. В този медицински документ е посочено, че детето периодично прави епизоди на трудно дишане, като първия такъв датира от м.юли 2022 г., след това е боледувало три пъти от бронхопневмония, по повод на което е било хоспитализирано, детето е било консултирано с психолог, като в амбулаторния лист е посочено, че е възможно да се касае за пристъпи на бронхиална астма, провокирана от стрес. От данните, съдържащи се в представения пред въззивната инстанция Амбулаторен лист от 06.07.2023 г., е видно, че по данни на бащата на детето, при срещи с майката детето продължава да прави пристъпи

на учестено дишане, като лекуващият лекар е посочил в документа, че счита, че се касае за алергична бронхиална астма и е възможно пристъпите при детето да се отключват след емоционален момент, поради което е уместно детето да продължи да се вижда с майка си в защитена среда.

От приетия от първата инстанция социален доклад от Д „СП“ гр. Тополовград, изготвен на 09.12.2022 г., се установява, че Отдел „ЗД“ при Д „СП“- Тополовград е ангажиран по случая с детето Р. Х., като съгласно съдържащата се в социалния доклад информация, относима към предмета на настоящото производство, детето е силно привързано и към двамата си родители и страда силно от раздялата между тях. Липсата на единия родител води до притеснения и изпитване на чувство на вина от страна на детето, което се нуждае от ласките и обичта и на двамата си родители. В хода на социалното проучване не е идентифициран риск от домашно насилие спрямо детето, но е установен риск за неговото нормалното емоционално и психическо развитие поради лошите взаимоотношения и създалия се конфликт между родителите.

В хода на въззивното производство е изготвен и приет като доказателство социален доклад от Д „СП“ гр. Тополовград, от който се установява, че детето Р. и към момента живее заедно със своя баща и баба си по бащина линия в с.*****, като взаимоотношенията в семейството са добри. Емоционалната връзка между детето и родителите е стабилна и двустранна, като детето е силно привързано както към майка си, така и към баща си. В хода на извършеното социално проучване е установено, че майката е силно привързана към детето Р., заявява загриженост и заинтересованост относно бъдещето и съдбата на детето и желае да се грижи за него в семейна среда.

Пред въззивната инстанция са изслушани Директорът на Д „СП“ Тополовград-К.Б. и Началникът на О „ЗД“ при Д „СП“ Тополовград. От изложеното в с.з. от страна на директора на Д „СП“, се установява, че във връзка със случая на 08.11.2022 г. е проведена среща и разговор с детето Р., при която детето е споделило пред социалните работници, че на посочената дата майката се е качила в училищния автобус, в който е пътувала и Р., за да я изненада за именния ден, като ѝ подари подарък, като детето не е съобщило данни за упражнен над него акт на домашно насилие от страна на майката, заявило е, че се е притеснило малко от срещата с майка си, но се е зарадвало от подаръка. В този смисъл е и информацията, предоставена при изслушването ѝ от въззивната инстанция на Г.К.- Началник О „ЗД“ при Д „СП“ Тополовград, която сочи, че работата с детето Р. е започнала във връзка с проблемите между родителите, а не по повод констатирано домашно насилие над детето, каквото не е било установено. Във връзка със случая на 08.11.2022 г. Кирова сочи, че детето е било притеснено от това, че след автобуса в лек автомобил се е намирало лицето, което Р. възприемала като човека, който е разделил родителите ѝ, а не от това, че е бил извършен акт на насилие от страна на майката.

Пред първата инстанция са събрани гласни доказателства чрез показанията на св. Г.Т., баба на детето по бащина линия, която след раздялата на родителите е ангажирана пряко в отглеждането на детето Р. заедно с молителя. В показанията на св. Т. се съдържат

данни за раздялата между родителите на детето, отношенията между тях след раздялата, поведението на майката и съжителстващото с нея лице Милчо. Свидетелката не е пряк очевидец на случилото се на процесните дати- 12.10.2022 г. и на 08.11.2022 г., като в показанията си излага споделеното ѝ от детето. Така свидетелката сочи, че на първата дата Р. и ответницата излезли на разходка в центъра на гр.******, където детето видяло автомобила на М.М. в който не искало да се качи, плачело, но по настояване на майката сторило това. В последствие, пак по настояване на майката, Р. се обадила на баща си и му казала, че е добре, но при завръщането си в с. Доброселец споделило с баба си, че е била отвлечена от майка си, била изплашена и притеснена, изпитвала страх, който свидетелката обяснява с предходно поведение на М.М. спрямо бащата на детето и изричаните в присъствието на детето закани и обиди по адрес на неговия баща. Свидетелката сочи, че след този случай детето настоявало да се заключва входната врата, за да не дойде някой да я вземе или да дойде „дядо Милчо“, сънят му станал неспокоен, сънувало кошмари.

На 08.11.2022 г. св. Т. при посрещането на детето от училище, установила, че Р. е ядосана и плачела. Видяла, че от училищния автобус слиза и майката на Р.. Детето споделило на баба си, че се е стреснало, когато е видяло майка си и колата на М.М. при което се напишкало.

Представена и приета е в първоинстанционното производство справка за съдимост на молителя, която като неотнормисима към предмета на спора, не се обсъжда от въззивната инстанция.

Въз основа на изложените фактически данни, въззивната инстанция прави следните правни изводи:

Защита по ЗЗДН може да търси всяко лице, което е пострадало от акт на домашно насилие, осъществен спрямо него от лицата, изчерпателно посочени в чл.3 от Закона. Целта на закона е да даде възможност на пострадалите да потърсят защита от съда чрез налагане на съответни мерки за въздействие спрямо нарушителите. В тази връзка, за да се предостави защита на определено лице трябва да се изследва въпроса дали по отношение на него е осъществен акт на насилие по смисъла на чл.2 от Закона. Следователно молбата на молителя- въззивник в настоящото производство, следва да се разгледа в две посоки: 1/ дали изложените факти могат да се квалифицират като форма на домашно насилие по смисъла на чл.2 от ЗЗДН и 2/ дали по делото са събрани доказателства, от които с категоричност да се установява тяхното осъществяване. Според нормата на чл.2, ал.1 от ЗЗДН за домашно насилие се счита „всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права“, извършени спрямо посочените в нормата лица. В разпоредбата на чл.3 от ЗЗДН лимитативно е очертан и кръгът от субектите, чиито действия се санкционират от този закон. Безспорно страните по делото попадат в обхвата на регулация при условията на чл.3, т.4 от ЗЗДН, тъй като ответницата и молителя са съжителствали на съпружески начала, като от това си съжителство имат и родено малолетно дете, молбата за защита е подадена от П. М. като процесуален субституент /чл.8, ал.2 от

ЗЗДН/. Предвид изложеното съдът намира, че ТРС, е бил сезиран от активно легитимирано по смисъла на ЗЗДН лице, в преклузивния едномесечен срок и с фактически твърдения за осъществени действия от кръга на изброените в чл.2 от същия закон, поради което намира, че молбата е процесуално допустима.

Съдът счита, че описаните в декларацията по чл.9, ал.3 от ЗЗДН и в молбата твърдения за случилото се на 12.10.2022 г. и 08.11.2022 г. могат да бъдат квалифицирани като форма на психическо насилие, което по съществото си представлява въздействие върху психиката на дадено лице, с което му се причинява тормоз- като непристойно поведение, осъществявано през определен период от време, многократно или систематично и изразено чрез физически действия, писмено или устно, с жестове или други действия, извършени умишлено, които могат да накърнят физическата или психологическа цялост на друго лице. При психическо насилие отношението на едно лице спрямо друго, предизвиква попадането на последното в състояние на психологическа травма, която би могла да се изразява в тревожност, депресия и други форми на нервно разстройство. Формите на психическо насилие могат да включват вербална агресия, унижение, пренебрежение или всякакво друго нездравословно поведение, което може да намали самочувствието на жертвата на насилието, нейното достойнство и адекватно мислене и поведение. Съгласно нормата на чл. 13, ал. 1 от ЗЗДН в производството по издаване на заповед за защита от домашно насилие са допустими всички доказателствени средства по ГПК. Съгласно разпоредбата на чл.13, ал.2, т.3 от ЗЗДН, е предвидена като доказателствено средство в процеса по молба за защита срещу домашно насилие декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН. С оглед специфичния характер на отношенията, чиято защита се търси по ЗЗДН е предоставен улеснен за молителя, търсещ защита срещу домашно насилие ред, като представи декларация по чл.9, ал.3 от ЗЗДН и на която е придадено доказателствено значение и в случай на липса на други доказателства съдът да издаде заповед за защита от домашно насилие само на основание приложената декларация, доколкото в нея се съдържа конкретно и ясно описание, като посочване на датата, мястото, времето, съответно и конкретните действия, с които е извършено действието на насилие по смисъла на чл.2 от ЗЗДН. От горното следва, че доказателствената сила на декларацията по чл.9, ал.3 от ЗЗДН е оборима и то с всички допустими доказателствени средства.

В настоящият случай по искане на страните са събрани гласни доказателства и писмени такива, поради което следва депозираната декларация да се прецени в съвкупност с останалите доказателства.

В показанията на св. Т., ценени при условията на чл.172 от ГПК с оглед възможността им от заинтересованост, която свидетелка не е очевиден на сочените в молбата два акта на домашно насилие, упражнено върху малолетното дете от страна на неговата майка, се пресъздават личните впечатления за състоянието на детето Р. след случаите на 12.10.2022 г. и 08.11.2022 г., като не се установяват твърденията на молителя, изложени в молбата му по чл.8 от ЗЗДН. От показанията на св. Т. действително се установява, че след 12.10.2022 г. и на 08.11.2022 г. и след това детето е било притеснено, страхувало се, настоявало входната врата да се заключва, сънувало кошмари, имало е

неспокоен сън, но както и самата свидетелка сочи, страховете и притесненията на детето били продиктувани от влошените отношения между неговия баща- молителя и съжителстващото с майката на детето лице- М.М. заканите и обидите, които той отправял по адрес на бащата на детето в присъствието на последното. Показателно за изхода на делото е и споделеното от детето пред социалните работници при изслушването му във връзка със случилото се на 08.11.2022 г., пред които детето е разказало, че се е зарадвало на подаръка, направен от майка му, притеснило се е, но това е било в резултат не от поведението на майката, а на близкото присъствие на съжителстващия с нея, който Р. възприемала като човека, който е разделил родителите ѝ. По отношение на твърдения акт на домашно насилие над детето от 12.10.2022 г. доказателства, вкл. и гласни по делото не са представени, като единствено св. Т. възпроизвежда разказаното ѝ в последствие от детето.

Представените по делото медицински документи- амбулаторни листи не сочат и не установяват актове на упражнено домашно насилие от страна на майката над малолетното дете. В тях се съдържа информация за здравословното състояние на детето, като единствено са изказани предположения за възможността пристъпите на учестено дишане при детето да се отключват след емоционални за детето моменти. Изказаното от лекаря предположение, вписано в медицинската документация, не установява извършени актове на домашно насилие от страна на майката над малолетното дете. Както се установява от събраните по делото доказателства и най- вече от представените пред първата и въззивната инстанция социални доклади, малолетната Р. е силно емоционално привързана и към двамата си родители, страда от раздялата им, изпитва чувство на вина за създалите се отношения между родителите, които преживявания безспорно могат да породят безпокойство и страхове у детето, предвид неговата възраст. Категорично по делото не е установен не само акт на упражнено домашно насилие от страна на майката над детето, но не е и идентифициран и риск от домашно насилие спрямо детето, което се установява от представените по делото социални доклади и становищата на изслушаните социални работници.

В производствата пред двете инстанции не са ангажирани доказателства, които да обосноват различни правни изводи от вече направените в обжалвания съдебен акт. Правните изводи на първоинстанционния съд, изложени в обжалвания съдебен акт кореспондират на доказателствената съвкупност и на възприетата за установена фактическа обстановка. Предвид на това обжалвания акт се явява правилен и законосъобразен , обоснован, като правните изводи кореспондират на установените факти по делото, същите са резултат на задълбочен и цялостен анализ на всички допустими и относими към предмета на спора доказателства. Решението на районния съд не страда от визирания в жалбата пороци.

При тези аргументи и с оглед съвпадането на крайните изводи на двете инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно, законосъобразно и обосновано, а подадената въззивна жалба следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Предвид липсата на заявено искане от въззиваемата страна за присъждане на

разноски и представени доказателства за сторени такива, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

С влизане в сила на настоящото решение заповедта за незабавна защита, издадена по делото, по аргумент от чл.19 ЗЗДН, престава са действия.

Водим от гореизложеното, Ямболският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 37 от 19.05.2023 г., постановено по гр. дело № 269/2022г. на Тополовградския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____